KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af Dansk Kvindesamfund

Nr. 26. | 30. December 1904. | 20. Aarg.

Ægteskabsloven.

Fru Stampe-Feddersen har ønsket at fremkalde en Forhandling om Ægteskabsloven. Foranlediget heraf fremsættes efterfølgende Bemærkninger.

Det skulde synes, at Begrebet Tvang ikke kunde være i videre høj Kurs i vore frie Tider. Det er derfor ret mærkeligt, at der særligt fra radikale og saakaldet frisindede Lejre slaas til Lyd for „tvungen" borgerlig Vielse. Det er imidlertid et ikke helt sjældent Kendetegn for vor Tids Liberalisme, at Tvang anses for rimelig. anvendt overfor anderledes tænkende. Jeg har saaledes hørt liberale Mennesker udtale sig billigende om den brutale Kulturkamp i Frankrig, fordi denne føres overfor Katholicismen. Vor nuværende Kultusminister har ikke skyet at udtale, at Kirkefolkets Flertal, som er imod tvungen borgerlig Vielse, i denne Sag bør bøje sig for Mindretallets Mening. Sandelig, en noget mærkelig Anskuelse, naar man ved, hvorledes Flertalskendelser i andre Forhold opfattes.

Den borgerlige Vielse skal altsaa sættes igennem imod Kirkefolkets Ønske.

Undertegnede har personlig intet at indvende mod borgerlig Vielse, men har man i Frihedens Morgenrøde indsuget Agtelse for og Kærlighed til Individets Ret til personlig Frihed, saa kan man ikke andet end harmes over, at der er Tale om „Tvang" i et Forhold, som saa let lader sig ordne under Frivillighedens Banner.

Dette bevises tilfulde derved, at den saakaldte fakultative Ordning af Forholdet er indført i Sverig.

Det er intet Sted overbevisende fremstillet, hvilke Vanskeligheder der vil kunne opstaa ved saaledes at stille Individerne overfor frit Valg.

Det har været udtalt, at Bevarelsen af to lovgyldige Vielsesformer kunde medføre Vanskeligheder ved Arvespørgsmaal og desl.

Dette synes dog let at maatte kunne undgaas ved at forpligte Præsterne til at anmelde foretagne Vielser til den nærmeste juridiske Myndighed, istedetfor at indføre dem i Kirkebøgerne. — Andetsteds har det været indvendt, at Præsterne under den fakultative Ordning kunde udsættes for de samme Konflikter, som opstod i den kendte Ifversenske Sag.

Frigørelsen fra de Baand, som nu indskrænker Retten til at indgaa borgerligt Ægteskab, vil dog sikkert tillige frigøre Præster fra at forrette Vielser imod deres Ønske. Paa den anden Side er det ikke sikkert, at den tvungne Indførelse af borgerlig Vielse vilde fritage Præster for alle Ubehageligheder, hvis de i et paakommende Tilfælde vilde nægte det allerede borgerligt viede Ægtepar Kirkens Velsignelse.

Jeg skal her ikke gaa nærmere ind paa, hvilke Ulæmper den borgerlige Ægteskabsindstiftelse kan medføre.

Jeg har kun villet fremføre, at al unødvendig Tvang i vor Tid, og navnlig i kirkelige Forhold, sikkert er en Uting. Sandt nok er enhver Lov, som man uvilligt maa bøje sig for, en Tvang. Her er dog ikke Tale om Loven i sig selv, men om dens Indførelse imod Kirkefolkets flertallige Ønske, og uagtet en fakultativ Ordning af Sagen maatte kunne fyldestgøre til alle Sider.

Hvis den tvungne borgerlige Form for Vielse indføres, vil man utvivlsomt falde tilføje, og i Tidens Løb komme tilrette med den, men dermed er det ikke bevist, at denne paatvungne Tilstand ikke har medført en Forringelse af højere Værdier. — Reformationens Indførelse her i Landet kan sikkert betegnes som et Fremskridt, alligevel kan man ikke uden Harme tænke paa den Maade, som anvendtes ved dens Indførelse. Sikkert er der ved denne brutale Fremgangsmaade gaaet adskilligt tilgrunde i ethisk og religiøs Henseende for de nærmest paafølgende Slægtled.

Det er nu 368 Aar siden, dette foregik.

Nu vil man i vore fremskredne, frie Dage,